

Antoni Serra

M'han de perdonar, però som un d'aquests folls - foll o esburbat?, vostès que creuen?, mentre no sigui un esboldregat! que encara estan convinguts que un somriure insinuat d'una dona, malgrat sigui a través del mirall de la fantasia (o cel.luloide), val molt més que un compte corrent a un banc de Suïssa o que la presidència de qualsevol govern, a la Polinèsia o al Kilimanjaro...

Bé, la història no és aquesta i sí una de molt semblant...

El fet és que fa massa anys, quan la meva segona etapa de resident a Barcelona (o sia, a l'època de la picor), vaig llegir un sonet de Shakespeare, aquell que diu

*Mine eye and heart are at a mortal war
How to divide the conquest of thy sight*

(que ve a significar, més o manco i segons Gerard Vergés, que "lliuren el cor i els ulls pugna salvatge / per tenir sobre tu tot el seu dret"), i d'aleshores ençà mai he tornat a ser el mateix. És el que em va succeir, l'altre dia, quan al Centre de Cultura "SA NOSTRA" vaig veure, observar, meditar, alimentar-me'n, al cap i a la fi viure apassionadament l'exposició fotogràfica -cinema estàtic, i ja em perdonaran vostès- de Roger Corbeau amb el títol genèric d'*Els actors del somni*.

Evidentment, va ser un somni; fins i tot molt més que un somni, quasi bé un frec a la suavitat d'una ala de babaiana, com la *Parnassius phoebus sacerdos cardinalis* -que és el/la que més m'agrada.

Corbeau, nat al 1908, francès, però un francès especial i poc francès alhora, si m'ho permeten dir així, perquè ell per origen pertany al Rin, concretament al Baix Rin (Hagenau), i això em recorden les terres alsacianes i el vi i, del vi, aquell blanc i afruitat i sec i Waltraud (l'altre, que no és el català), tot barrejat se'n fa la fotografia en blanc i negre de Roger Corbeau

i el seu món privat amb Bresson, Cocteau, Welles, Chabrol... He vist, detingudament, cadascuna de les fotografies exposades i, totes, en conjunt, són el reflex personal d'un panorama interpretatiu (vull dir, poblat per habitants dits actors i actrius, gens ni mica divinals, però sí profundament seductors) crec que no mai igualat per altra ésser mortal: hi ha vertadera riquesa de matis conceptual i estètic.

¿Puc recordar alguns noms? Gràcies, ho faré: aquell Jean Marais, el més amanerat dels actors que som capaç de recordar (si n'exceptuam el catalano-espanyol Adolfo Marsillach), que és una visió de si mateix a través de les aigües tèrboles d'un bassiot, ¿hi ha un atac de supèrbia terrenal més perfecte i erèctil? O aquell Jean Gabin sublim, o aquell Anthony Perkins psicòpata, o aquelles natures vives i vibràtils de Michèle Morgan, Simone Signoret, Maria Casares... les meves nines predilectes de l'impossible i gens ni mica orgàsmic plaer.

Però jo, així i tot, de l'exposició em quedaria amb dues fotografies essencials: la de María Félix, amor de la meva infantesa (sempre la veuré vestida en túnica blanca, flotant entre l'oratge de mandarina del meu poble, Sóller) i, ai!, "he vist les fotos que han sortit / als diaris amb aquells ulls / tan verds i tan oberts, i reia", saps, Rommy Schneider no és morta perquè l'he vista un altre cop present en el mirall de Corbeau. Les dues, úniques. Una, resseca -sol i pluges- com la terra mexicana i, l'altra, inabastable com un so sostingut de Schubert interpretat pel violoncel de Pau Casals.

L'exposició de Corbeau, *Els actors del somni*, el millor cinema en blanc i negre de la modernitat de tots els temps. Gràcies. □

